

— L'ESCUPTOR QUEROL, RENAIXENTISTA —

LA commemoració del centenari de la Renaixença de Catalunya, fa que parle, també, del tortosí il·lustre que tant va contribuir-hi amb la seva orientació i genials produccions.

Lo moviment artístic-renaixentista iniciat a Barcelona als voltants de 1875-85, va eixir de la Llotja, de l'Acadèmia de Belles Arts en ella instal·lada. Querol, com atres condeixebles, seguiren les orientacions dels seus il·lustres Professors.

Jo, que, amb Querol i Artur Masriera, anava a la tertúlia del cafè Pelayo (1883-86), em recordo la suggestiva i culta conversa d'Aulestia, la concepció catalanista de Guimerà, los tocs d'atenció de l'Aldavert, les agudeses d'Artur Masriera, la dolça ironia d'Agulló, etc. i l'encandilament de Querol.

Tots ells—sobretot Guimerà i Masriera—toren qui més influïren en formar l'esperit catalanista del nostre insigne escultor: esperit patriòtic que va mantindre a Itàlia i que va conservar seré fins a la mort tot i vivint a Madrid des del seu retorn de Roma.

Querol va anar a Barcelona en 1881. Fill de pares modestes, havia de guanyar-se la vida i estudiar al·hora. Querol no es va preocupar: quan la migrada pensió del seu pare no era suficient, cubria les seues necessitats modelant grupets per a jardins i elements decoratius per als arquitectes.

Així i tot, donava fé dels seus ideals i mostrava la influència que en ell havien exercit les lliçons patriòtiques que tots rebíem en la tertúlia del cafè. Per aixó, ja en 1882, va exteriorisar los seus sentiments al modelar lo grup dels cabdills lleidatans «Indíbil i Mandoni», l'alegoria de «La jove Catalunya», lo bust del gran patrici Pau de Pífferrer i després l'estàtua de «Pitarra».

Querol, a l'escriure, preferia usar lo català; costum que no va perdre tot i havent estat tants anys fora de Catalunya.

Tenia una gran devoció a la nostra Patrona, la Santíssima Verge de la Cinta, i si visqués, vindria ara a les festes, com ho havia fet molts anys, per allunyat que estigués.

FRANCISCO MESTRE i NOÉ

Tortosa, agost de 1933.